

ΤΑ ΖΩΝΤΑΝΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΕΥΝΟΟΥΜΕΝΗ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ Γ'.

'Η μυστηριώδης κατ'αρχήν της Βιργινίας 'Ολντοίνι. Οι κοσμικές επιτυχίες της. 'Η ανήλικος φιλάρεσκη. "Ένας ανάρμοστος γάμος. 'Η ύψηλη διπλωματική της άποστολή. Οι σχέσεις της με τον αυτοκράτορα Ναπολέοντα Γ'. 'Ανακηρύσσεται βασίλισσα της καλλονής. 'Η δύσις ενός άστρου. Τα κρύα και πένθιμα γράματά της. 'Οι μονομανίες μιάς νευρικής γριάς. "Όνειρα που αβύνουν. Το άδοξο τέλος της.

ΙΑ άπ' τις γυναίκες που έλάμπρυναν την αυτοκρατορία του Ναπολέοντος Γ'—την έφημερη αυτή αυτοκρατορία που τέ διαδέχθηκε, για πάντα, ή τρίτη δημοκρατία,—ήταν και ή κόμησα ντε Καστιλιόνε. 'Η πλουσία φιλοφροιά της, ή άριστοκρατική περηφάνεια της και ή πλατειά της μόρφωση την έκαναν περιζήτητη στο κοσμικά σαλόνια της Γαλλίας και στις βασιλικές ατέλες όλου του κόσμου κατ' έκεινη την εποχή. 'Ότσόσο, ή γυναίκα αυτή πέθανε άσχημα, ληρονημένη, παρατεταμένη, μισοτραβηλη σχεδόν από την άπελπισία...

'Η Βιργινία 'Ολντοίνι γεννήθηκε στη Φλωρεντία. Πότι όμως; Αυτό παραμένει σκοτεινό μυστήριο. Στά 1840, στά 1843 ή στά 1835; 'Επίσης άγνωστο εινε ποιάς ύπηρεσε ό πραγματικός πατέρας της. Μήπως ό κόμης 'Ολντοίνι, όπως εινε λογικό να υποθέσουμε, αφού αυτός ήταν ό σύζυγος της μητέρας της; 'Η μήπως ό 'Ιωσήφ Πονιατόβσκυ, ό τελευταίος βασιλεύς της Πολωνίας,—που δεν βασίλευσε ποτέ,—όπως έλεγε ή ίδια; 'Όποιος όμως κι' άν ύπηρεσε ό πατέρας της, ή Βιργινία ήταν από άριστοκρατικό αίμα—και αυτό έξ άλλου έδειχναν οι τρόποι της καί τό περιήφανο και άκατάδεχτο ύφος της.

'Από πολύ μικρή, έγραθε άρεσκές έξένες γλώσσες με καταπληκτική εύκολία. Μεγάλη επίσης αγάπη έδειχνε και για τά βιβλία. Δι' έραζε ότι της έπεσε στο χέρι, χωρίς να κάνει έπιλογή των άναγνωρισμάτων της. 'Η φύση την έπείρισκε με αυτοκρατορική όμορφια και με σατανική έπιπόνητα. 'Η οικογένειά της ήταν από τις πιο άριστοκρατικές της Φλωρεντίας και ή νεαρά Βιργινία, ή δεκαετή περίφητη στα σαλόνια. Σε ήλικία έξι-όχτα ετών—σε ήλικία δηλαδή που όλα τά κοριτσάκια παίζουν άκομα κοιδίλιας—όπου έμφανίζονται, περιεστειχίζετο άμέσως από όσηνη θαυμαστών. Μεγάλες και όμορφες γυναίκες έζηλευαν τό μικρό αυτό κοριτσάκι, που τό θεωρούσανε ως έπικίνδυνο αντίπαλο.

Μεταξύ των θαυμαστών της, ξεχώριζε ό κόμης ντε Καστιλιόνε. 'Ηταν είκοσι έξη ετών και γάμος άν άγαπάτε. 'Ηταν νέος και από πολύ καλή οικογένεια. Μολαταύτα, ή νεαρά κόρη δεν έβρισκε στον κόμητα τό θαρρος, την άποφασιστικότητα και την άνδρική έπιβολή που θά ήθελε να βρή στο νέο που θά του χάριζε τον έρωτά της. Καμιά ψυχική έπικοινωνία δεν ήταν δυνατό ν' άναπτύξη μεταξύ δύο χαρακτήρων τόσο άνομοίων. 'Ότσόσο, παντρεύθηκαν. 'Ο κόμης πήρε μαζί του τη γυναίκα του σ' ένα θαυμάσιο πύργο, κοντά στο Τουρινο, τη φάρμακο δώρα, την περιέβαλε μ' ένα σορό περιποιήσεις—μά ποτέ του δεν πρόρεσε να καταχτήση την καρδιά της. Στά με ταξίδι, ή κόμησα ντε Καστιλιόνε—που γίνεταν φιλοφροστερη ή τον πάροδο του χρόνου—δεν έπαυε να δέχεται από παντού έκράσεις θαυμασμού για τό πνεύμα της και, ιδιαιτέρως, για την όμορφιά της. Παντού, όπου παρουσιάζεταν γινόταν τό άνταίμεμο ένθουσιασδών έκδηλώσεων. Τις μεγαλύτερες όμως κοσμικές επιτυχίες της τις γνώρισε από την εποχή που πρωτοεμφανίσθηκε στην αύλη του βασιλέως της 'Ιταλίας Βικτωρος 'Ερμανουήλ.

Τό θλιβερό όμως μ' αυτήν την ώραα γυναίκα ήτανε που δεν είχε καρδιά. Κάτω άπ' την όμορφη φιλοφροιά της έκρυβε μια καρδιά παγωμένη, μια ψυχή φιλοδόξου και συμφρονοτολόγου, την ασβεδοτή έπιθυμία να βλέπη μπρός στα πόδια της να μαραινώνεται άπο έρωτα οι θαυμασται της—με δυό λόγια : είχε τον πόθο της κυραοίας.

Την εποχή εκείνη ή 'Ιταλία περνούσε πολύ κρίσιμο περίοδο. Μόλις είχε άπονάξει τό γαλλικό ζυγό, ήταν άκόμα διηρημένη σε πολλά, μικρά κρατίδια, και ζήτουσε να εξασφαλίση την πολιτική της ένότητα, και να γίνει ένα βασίλειο. Στην δλη αυτή ένωτική της κίνηση πρωτοστατούσε ό πολύς Καβούρ. 'Ο έπιδέξιός αυτός διπλωμάτης και πατριώτης είχε καταλάβει, με την πολιτική όξυδέρκεια που τον διέκρινε, πως ή Γαλλία, ή τέος έχθρα της 'Ιταλίας θά ήταν εκείνη που θά βοηθούσε την πατρίδα του να ένωθεί και να ευδοκιμήσει. Σκέφθηκε λοιπόν να στείλη στον αυτοκράτορα της Γαλλίας, τον Ναπολέοντα Γ' ένα πρόσοδο Ικανό να μεσολάβηση για ένα τόσο λεπτό ζήτημα. 'Η έκλογή του σαματίου στην κόμησα ντε Καστιλιόνε.

'Η Βιργινία προ'υμνοτοιήθηκε να διακούση στην παράκληση του Καβούρ όχι τόσο για τό καλό της 'Ιταλίας, αλλά επειδή διέβλεπε στην τιμηκή αυτή άποστολή ένα άσφαλές και άνέλπιστο μέσον ν' άναδειχθή περισσότερο, να δημιουργηθή μεγάλος θόρυ-

βος γύρω άπ' τ' όνομά της.

Μόλις έφτασε στο Παρίσι, ή κόμησα ντε Καστιλιόνε, φιλοενηθήκε άπ' την πριγκίπισσα Μαριέθιλη και από την κόμησα Βαλέσκα, Στις 24 Νοεμβρίου 1855 παρουσιάστηκε για πρώτη φορά στον αυτοκράτορα Ναπολέοντα, στ' άνάκτορο του Κερμακίου. 'Η έντύπωση που προέξηση ήτανε καταπληκτική! Και όταν λαβετε ύπ' όψην σας πόσο δύσκολη στά γούστια ήτανε τότε ή Παρισινή άριστοκρατία, εύκολα θα συμπερινετε τι άνθος έκλεκτότητας, τι ποίημα χάριτος, όμορφιάς και κομψότητας έπρεπε να εινε ή κόμησα ντε Καστιλιόνε για ν' άναδειχθή μες στη λαμπροτάτη αύλη της γαλλικής Αυτοκρατορίας.

'Απ' όλους όμως πιο πολύ, έμεινε ένθουσιασμένος με την ώραα ξένη ό ίδιος ό Αυτοκράτορ. Περιέβαλε τη Βιργινία με τόσες πρόθυμες περιποιήσεις, της έκανε τόσα όδρα όσος οι κακές γλώσσες της Αύλης έσπευσαν άμέσως να δώσουν τό χαρακτηρισμό της "ευνουωμένης του βασιλέως".

Μά ή καρδιά της κομήςου δεν συνεκινήθη καθόλου άπ' τό ένδιαφέρον του Ναπολέοντος. 'Όταν τελείωσε, ένωικά, την άποστολή που της είχε άναθέσει ό Καβούρ, πήγε στην 'Αγγλία, όπου την υποδέχθησαν με τις ίδιες έκδηλώσεις θαυμασμού και ταίριας. 'Εκει γνωρίστηκε με πολλούς λόφρους και εύγενείς, τους όποιους άγάπησε—άλλως για πολιτικούς σκοπούς. Πολύ γρήγορα όμως έαναγνώρισε στο Παρίσι. 'Η ζήτη της ήταν μια διαρκής λάμψη. Περιπατούσε περιτοχιωμένη από θαυμαστές και άφορο όμνούντες φίλους. 'Η πολιτική της ισχύς είχε φθάσει την εποχή εκείνη στο κατακόρυφο. Βρισκότανε σε όιαρχή αλληλογραφία με τό βασιλεία της 'Ιταλίας Βικτωρος 'Ερμανουήλ, που την άποκαλούσε στα γράματά του «στυλοβάτιδα του έννομένου 'Ιταλικού Βασιλείου», είχε στα πόδια της περιπαλή θαυμαστών, έναν αυτοκράτορα της Γαλλίας, τη ζήλευαν οι όμορφότερες γυναίκες των βασιλικών Αύλων της 'Αγγλίας, Γαλλίας και 'Ιταλίας και σ' ένα νύμφη της ήταν πρόθυμοι να θυσιασθούν χιλιάδες εύγενείς και τιλοχούχοι...

'Η Κοντίσσα του Καστιλιόνε

Και όμως ή γυναίκα αυτή ποτέ δεν άγάπησε! Πάντα ψυχρή και άδιάφορη, ένα νόμαρο σκοπό είχε θέσει στη ζωή της : πως να λάμψη, πως να διακρίθη περισσότερο. 'Η άμετρη φιλοδοξία της είχε στραγγαλίσει άπ' την ψυχή της κάθε τρυφερό γυναικειό εύθιμο...

Τά χρόνια όμως περνούσανε...

'Ο κύκλος των θαυμαστών της άραιώθηκε μόλις άρχισαν να μαραινώνται τά κάλλη της, και ή γυναίκες που δεν μπορούσανε να της συγχερόσουν την άκατάδεχτη περηφάνεια της και τις καλές επιτυχίες της, βρήκανε την κατάλληλη στιγμή για να της καταφέρουν τό τελειωτικό χτύπημα. Μιλούσαν παντού για τά γηρατιά της!..

Πραγματικά ή κόμησα ντε Καστιλιόνε είχε πάψει να εινε τό άνθος των άριστοκρατικών Παρισινών συνεκντρώσεων.

Και τό τραγικό μ' αυτήν την γυναίκα εινε πως από τη στιγμή που έπαυε να εινε όνειροδόξ όρασία, έγινε φριχτά άσχημη. Μά και οι χρηματικοί πόροι της είχαν εξαντληθεί, με τη σπατάλη που έκανε.

'Αναγκάστηκε τότε να φύγη από τό πολυτελές μέγαρο που κρατούσε επί χρόνια στο Παρίσι και να πιάση ένα μικρό σπίτι στην πλατεία Βαντωμ. 'Από εκεί, καθισμένη όρες δολόχρητος μπρός στο παρθένο της, έβλεπε να περνάη στους δρόμους ή τρελή και πολυθρόβρη ζήτη του Παρισίου, που την είχε ζήσει τόσο έντατικά άλλοτε. Σιγά - σιγά, άρχισαν να την λημονούν. 'Ελάχιστοι φίλοι της έμειναν πιστοι στη δυστυχία της. 'Ο πιστότερος μεταξύ αυτών ήταν κάποιος Λουδοβίκος 'Εστανσελέν, ένας νορμανδο εύγενής.

Κάθε μέρα έγραφε του 'Εστανσελέν γράμματα άπελπομένη, άσυνάτητα όπο την ψυχική ταραχή, τόσά όποια παρεπονετο με μικρότατα λόγια για τη ματαότητα των άπολαύσεων, για την άνθρώπινη άχαριστία. 'Η ψυχρή καρδιά της άρχισε τώρα να μαλακώνη, να γίνεται τρυφερή, να συγχνίται. 'Επρεπε ν' γνωρίση καλά τον άνθρωπο πόνο, για να κλάψη με αυτή. 'Αλλοίμονο όμως : ήσανε πολύ άργά.

'Η άπελπισία άρχισε σιγά-σιγά να της σκοτίη τό μυαλό! 'Εγινε καρένη, νευρική, ιδιότροπη σε βαθμό που να μη μπορεί να μένη άνθρωπος ούτε μωή όρα κοντά της. Διέταξε να βγάλουν άπ' τό σπίτι της όλους τους

Θρησκευτικός φανατισμός

Κατά τηλεγραφήματα εκ Μόσχας στο μικρό χωριό της Ρωσίας Κουσανάκι διαδραματίστηκε η ακόλουθη τραγωδία : Ένα βράδυ μεγάλη πυρκαϊά ξεσπάει εις την εκκλησιά του χωριού. Οι πυροσβέστες έσπευσαν άμεσα επί τόπου. Μά όταν θέλησαν να μπουν στην εκκλησιά που καίγονταν βρήκαν τις πόρτες της στερεά ματωμένες. Συγχρόνως άκουγαν να βγαίνουν απ' το εσωτερικό της εκκλησίας θρησκευτικοί ψαλμοί. Σέ λίγο η εκκλησιά είχε καεί έντελώς. Τότε μέσα στά έρείπια βρήκαν δεκατέσσερα πτώματα, αποπεφωμένα έντελώς. Η άναρχοίς που έπαυλούθησαν έπιτοποίησαν ότι τά 14 θύματα άνηκαν σέ μία θρησκευτική αίρεση, η οποία θεωρεί τόν μολοσβισμό ως τή βασιλεία του άντιχριστού και κάρηκαν μόνοι τους, για-ί θεώρησαν καθήκον τους νά έγκαταλείψουν αυτό τόν κόσμο στόν όποιο βασιλεύει παιδ ό Σατανάς !

('Από τή « ally Mail» του Λονδίνου)

Τό χωριό τών χηρών

Στή Ρωσία, στή περίχωρα του Νοβιά Λαχόγκα, υπάρχει ένα χωριό τού όπου οι σύνθεση προκάλεσε κατάλληλη όταν άπεκλήθη κατά τή τελευταία άπογραφή : είχε ένα χωριό γεμάτο από χήρες στό όποιο δέν άπόμεινε παιδ ούτε ένα άντρας από τούς 80 και πλέον που ύπήρχαν άλλοτε. Η άναρχοίς που έγιναν άμεσα άπεκάλυψαν ότι οι άντρες είχαν δολοφονηθή από τάς συζύγους τους. Τά θύματα ύπερβαίνουν τά 48.

Η ύποκνητρία της έκατόμρης αυτής ήταν μία χωρική όνομαζομένη Σοφία Σαφαρίνα, η όποία είχε σκοτώσει μόνη της τούς τρεις συζύγους της. Η έκταξη τών πτωμάτων τους απέδειξε ότι τούς είχε δηλητηριάσει. Και πράγματι, τó δηλητήριο ήταν τó μέσο μέ τó όποιο οι λαμπρές αυτές γυναίκες έξανααν τούς επίστους συζύγους των, άφωι προηγουμένως τούς μεθούσαν.

Τά εγκλήματα αυτά συντελέσθησαν μετά τó τέλος του πολέμου. Φαίνεται ότι οι κτηνώδεις τρόποι που είχαν άποκτήσει οι άνδρες στό μέταπο, δέν άρσαν καθόλου στις γυναίκες τους, οι όποιες καθ' έλο τó δίστασμα τού πολέμου είχαν τή έλευθερία τους και τρώσαν όπως ήθελαν. Γι' αυτό και άποφάσαν να τούς βγάλουν από τή μέση. Η Σοφία Σαφαρίνα τούλάχιστον ίσχυρίζεται ότι δηλητηρίασε τούς τρεις συζύγους της γιατί είχε πάθει από «άνδροφοβία» ύστερ' απ' τή φοβική τυραννία του πρώτου της συζύγου.

('Από τή Γαλλική έφημερίδα «La Croix»)

Ένα διαζύγιο τυφλών

Μιά μοναδική περίπτωση διαζύγιου, έξεδικάσθη πρό ήμερών, στό Πρωτοδικείο τής Βουδαπέστης. Ένάγων ήταν ό σύζυγος, ηλικίας 28 έτών, ό όποιος είχε τυφλωθεί στόν πόλεμο κ' ό όποιος ζούσε κόνοντας τó βυροσέβη. Ο τυφλός άδους είχε γνωρίσει τή γυναίκα του που ήταν κ' έκείνη τυφλή μέσα σ' ένα τυφλοκομείο κ' έπειδή τού έλεγαν πώς ήταν νέα και όμορφή, τή παντρεύτηκε. Τό τυφλό αυτό ζευγάρι έζησε ευτυχισμένο ένα χρόνο, μά στό δέυτερο τά πράγματα χάλασαν. Ύποχρεωτικοί φίλοι απ' αυτούς που βρίσκονται πάντοτε άπεκάλυψαν στό σύζυγο ότι η γυναίκα του δέν ήταν 28 χρόνων, μά 48, ούτε ήταν και καθόλου όμορφη. Ύστερ' απ' αυτό ό τυφλός έγινε ματωδός. Άφωι έκανε τρομερές σκηνές στή γυναίκα του, έτρεξε άμεσα στό δικαστήριο για νά ύποβάλλη αίτηση διαζύγιου. Διεμαρτύρητο κατά τής άπάτης της συζύγου του κ' έλεγε καθαρά ότι, παρ' όλην τή τυφλότητά του, μπορούσε νά είχε πάρει γυναίκα νέα κ' όμορφη.

Αυτή η αίτησις διαζύγιου έκανε τούς δικαστάς νά μεροσφετούν λίγο, γιατί ποτέ δέν τούς είχε παρουσιαστή παρομοία περίπτωση. Έπειδή όμως ό σύζυγος δέν είχε νά κατηγορήσθ τή γυναίκα του για τίποτε άλλο, έκτός από τήν ηλικία της και τήν έλλειψη όμορφιάς, η αίτησις του άπερρίφθη.

('Από τή γερμανική «Frankfurter Zeitung»)

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ένας γελοίος μιλιταριστής. Οι φρουροί τών άνακτόρων. Τό «παρτηρητήριο» του άυτοκράτορος. Μαστιγώσεις και ρούβλια. Τά μαρτύρια τών διαπρατών. Ο χαιρετισμός τών αξιωματικών. Ο άυτοκράτωρ και τά άλογα, κτλ.

Γιά τόν Τσάρο τής Ρωσίας Παύλο, δηγοούνται τά έξης χαρακτηριστικά ανέκδοτα. Χωρίς νά εινε άνδρείος η κών φιλοπόλεμος, ήταν τρομερά—άλλά και κομικά συγχρόνως—μιλιταριστής.

Άπ' έξω από τó φρούριο τού Παυλόφσκ, όπου έμενε συνήθως, είχε τοποθετήσει άπαρους φρουρούς : δέν ύπήρχε γωνία του πύργου, δέν ύπήρχε η παραμικρή «καμαρά» του τείχους, όπου νά μήν ύπόσχη σκοπούς. Έπίσης φρουρούς είχε τοποθετήσει και σ' όλη τήν γύρω περιοχή.

Όλη τήν ήμέρα του τήν παρνούσε επάνω σ' ένα πυρίσχο—τό «παρτηρητήριο» του όπως έλεγαν—άπ' τόν όποιον, μ' ένα τηλεσκόπιο, παρακολούθους έαν οι φρουροί ήσαν κανονικά έντεμείο, εάν έβράδιζαν κατά τήν «βάρδια» τους σύμφωνα μέ τόν κανονισμό, κτλ. Πολλές φορές κατέβαινε κ' έτρεχαν ό ίδιος για νά διατάξη κανένα σκοπό νά... κομψοκάτσει περισσότερο τó άμπέχονο του η γιά νά τού κάρη παρατήρησι έπειδή δέν έβράδιζεν όπως έπρεπε. Δέν παρέλειπε δέ νά μαστιγώνη ό ίδιος τούς σκοπούς από τούς όποιους ήταν δυσρασεστημένους, και νά μορδάξη ρούβλια στόν σκοπούς από τούς όποιους έμενε εύχαριστημένους !..

Δέν ύπεφρασαν όμως μόνοι οι στρατιώται από τόν άνόητο αυτό έσποτισμό του Παυλόου. Τό Παυλόφσκ αυτό ήταν ένα αρκετά μεγάλο χωριό κατ' έντολην του Τσάρου, διάφορες περιπτώσεις διέτρεχαν όλη τήν ήμέρα τούς δρόμους του... και κατέγραφαν τούς διαβάτες ! Ο Παύλος, βλέπεται, έκτός τών άλλων ήταν και τρομερά φιλόποπος, και έβλεπε παντού συνομοτάς... Οι ταλαιψωφοί διαβάται ήσαν ύποχρεωμένοι νά δηλώνουν ώσείνα από πού έρχόντουσαν, πού πηγαίαν και τι έγόρευαν στό χωριό... Τή νύχτα, οι περίπολοι έμπαιναν στά σπίτια και έπυροούσαν για νά δοϋν μήπως κρυβεται κανένας έξενος... Έτσι, τó Παυλόφσκ, ένω πρώτα δουχνάζετο από πολλούς έξενους, λόγω τών θαυμασικών έξοχών του, σιγά σιγά έρημάθηκα... Όταν ό Παύλος τó άντελήφθη αυτό έξεμάνη, και διέταξε τές περιπόλους νά βγαίνουν έξω από τó χωριό και νά κυνηγοϋν όποιον ταπεινώτη τολμήσους νά πάρη πλάγιο δρόμο για νάποφύγη νά περάσθ από τήν τόσο έπιμύδνη άυτοκρατορική διαμονή !..

Σέ μία έπιθεώρηση που έκανε τής φρουράς του, ό Παύλο, παρατήρησεν ότι οι αξιωματικοί δέν τόν είχαν χαιρετήσει μέ τó σπαθί, όπως ήθελαν αυτός. Χωρίς νά χάρη καιρό, διέταξε νά... τούς φυλάξουν άδους !

Τούς έκάρησε κλεισμένους στή φυλακή επί όκτώ μέρες, κάθε πρωί τούς παρτάσσε στή γραμμή, και περνούσε απ' έμπρός τους για νά δθ άν θά του άπένεμαν τόν χαιρετισμό σύμφωνα μέ τις οδηγίες του. Δέν τούς άπεφυλάκισε δέ παρ' ό μόνον όταν τόν έχαιρετίσσαν κατά τρόπο τέλειο—σύμφωνα μέ τήν αντίληψη του τυφλότου...

Μιά σκοτεινή νύχτα, ό Τσάρος Παύλος έπέρασεν έξω από ένα φυλάκιο τών Άνακτόρων μόνος, και μ' έ πολλές προφυλάξεις για νά μή γίνη αντίληπτός. Ο έξιωματικός του φυλακίου δέν τόν άντελήφθη, και κατά συνέπεια, δέν παρτάσσε άμεσα τούς άνδρες του, όπως ήφριεν ό κανονισμός. Ο Παύλος, τότε, μπήκε μέσ στό φυλάκιο, έορδάσσε τόν έξιωματικό, κών άφάρκισε και διέταξε νά τόν συλλάβουν και νά τόν οδηγήσουν στή φυλακή.

Μιά μέρα που ό Παύλος είχε βγει περίπατο έφιππος, τó άλογο του έξαφνα άγρίσθη και θρδάθησε στά πιανά του πόδια. Ο Τσάρος άμεσα έκαβαλλήκισε και διέταξε τόν Ιπποκόμο του Μυράλω ν' άφισθ τάλογό του νά πεθάνη τής πείνας.

Τήν όγδόη μέρα, ό Μυράλω του άνέφερε ότι τó άλογο είχε φώφισει.

— Πολύ καλά ! ήρκέσθη νάπαντήσθ ό Παύλος.

Μιά άλλη μέρα όπου τó άλογο του άγρίσεν έπίσης ένω περνούσε από ένα δρόμο τής Πετρούπολης, ό Τσάρος έκαβαλλήκισε εν άμεσα και συνέκλεισεν επί τόπου έκτακτο συμβούλιο τών Ιπποκόμων του για νά δικάσουν τó άτυπώκομο ζώο. Τό άλογο κατεδικάσθη σέ πέννητα ραβδίσιμος. Ο Παύλος διέταξε νά τού τούς δώσουν ένάπονον του πλήθους και τις έμέτρησεν ό ίδιος, λέγοντας :

— Αυτό παθαίνει όποιος άσβεσι στόν άυτοκράτορά του !..